nates midagi õudset näinud. Meile ei räägitud sellest. Samast õhtust jäi meie tädi Kulla kadunuks."

Natuke aega vaikisid kõik. Vaikuses oli veel kurvem, seepärast küsis Kikepill Peedult:

„Mõistad sa aia otsa lennata ja seal laulda? Mõistad sa vihma ja kuiva ilma ette kuulutada?"

„Ei mõista," pidi Peedu vastama.

„Kuidas nii, kuidas nii, kuidas nii!" imestusid kõik korraga. Järsku aga hõiskas Turu-Reet tormiliselt ja jooksis rahutult kuuri ukse ees edasi ja tagasi.

„Tulge vaadake, tulge vaadake, kui soe on päikesekiir. Kevad on, kevad on õues!" Kohe tormas terve pere ukse ette.

„Ilus, imeilus ja soe ilm!" õiendasid nad, lüües nokkadega vastu kuuri laudu ja vahtides pilude vahelt õue.

„Ei tea, millal Mari tuleb ust avama, süüa täna ei ole veel toodud, küllap lastakse meid õue!" arvas Sirihabe mõtlikult.

„Kuulake, olge tasa!" manitses Turu-Reet. Silmapilk valitses kuuris täieline vaikus. Kuulati

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 27